

WOLVENTIJD

WOLVEN TIJD

LYSANDER MAZEE

Wolventijd

is een uitgave van Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lysander Mazee

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing & Psycat Studios

Tekstredactie: Marieke Veringa & Cathinca van Sprundel

Vormgeving binnenwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Deze uitgave augustus 2026

ISBN 9789403923895

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Een tijd van bijlen, een tijd van zwaarden;
schilden worden versplinterd.
Een tijd van stormen, een tijd van wolven;
voor de wereld in de zee verdwijnt,
zal geen enkel mens nog trouw zijn aan een ander*

Völuspá (De profetie van de zieneres)
Uit: de Edda, de verhalen van de
Noorse goden en helden

De koude winternacht lag zwaar over de bossen rond Trondheim, en terwijl zijn teamgenoten diep sliepen, injecteerde Auke zichzelf bij het licht van een zaklamp met steroïden. Door het ventilatierooster van het badkamerraam drongen ijzige nachtlucht en geluiden naar binnen. Het geroep van een uil. Het ploffen van sneeuw van overbelaste takken. Auke onderdrukte een rilling en duwde de plunjer naar beneden.

Eén van de stapelbedden aan de overkant van de hal kraakte. Auke luisterde gespannen. Hij trok de naald uit zijn bovenbeen en haalde de spuit snel boven de wasbak uit elkaar. Het containertje voor de gebruikte naald uit zijn toilettas sloot met een klik die door de badkamer echode. Wat was het ineens stil. Er kwam geen geluid meer door de deur – en ook niet door het raam. De haren op zijn armen rezen overeind.

Een griezelig gepiep en gekakel klonk door de nacht, gevolgd door een langgerekte huil.

Auke knipte de zaklamp uit en drukte zijn neus tegen het raam. Hij ontwaarde met moeite de schim van een groot dier, dat zich

losmaakte uit de schaduwen van de bosrand. Het liep met soepele tred en een licht zwaaiende, dikke staart. Puntige oren draaiden onafhankelijk van elkaar in verschillende richtingen. Auke veegde de condens van zijn adem op het raam weg om beter te zien. Hadden ze in dit deel van Noorwegen wolven?

Staal schraapte scherp over de houten buitenmuur naast het raam. Met ingehouden adem probeerde Auke te zien wat het geluid veroorzaakte. Wat het ook was, het bevond zich precies in zijn dode hoek door het kozijn.

Zijn hart sloeg een slag over toen een man het raam passeerde. De man keek hem in het voorbijgaan aan. Zijn ogen reflecteerden een flauw groen licht dat zijn gezicht van onder bescheen. In zijn voetspoor volgden nu twee sluipende schimmen in de vorm van enorme honden.

Auke struikelde achteruit, de badkamer uit, en rende naar de voordeur. Buiten beet de nachtvorst in zijn gezicht en blote benen. Niets dan stilte kwam hem tegemoet. Zonder zijn schoenen vast te maken ploeterde hij door de sneeuw om de hut heen. Naast het badkamerraam markeerde een vreemd, rechtlijnig symbool het hout: een soort abstracte pijlpunt met weerhaken. Het deed hem denken aan het briefje dat hij in de touringcar had gevonden toen ze zaterdag vanuit Heerenveen naar Noorwegen vertrokken. De eerste paar regels daarvan waren in eenzelfde soort tekens geschreven. Daaronder stond in het Nederlands: *Hou je taai in Noorwegen, Auke Stinnri. H.H.*

Auke kende geen H.H., en wat betekende *Stinnri* eigenlijk? Niemand anders had een briefje gehad. *Gelukwensen van iemand die de competitie volgt?* had zijn beste vriend Jurre geopperd. *Of misschien heb je een geheime aanbieder.* Auke had het briefje bij zijn schaatsen in zijn tas gestopt en er niet meer aan gedacht, tot nu.

Hij schrok op van een dichtslaand autoportier en maakte dat hij binnen kwam. Terwijl hij zijn toilettas uit de badkamer haalde en onder zijn bed verstopte sprak hij zichzelf streng toe. Er was

hier niets raars aan de hand. De man die hij had gezien, liet hier gewoon zijn husky's uit. Maar waarom leek dan alsof er aan zijn lange wandelstok een speerpunt had gezeten?

Jurres gesnurk stakte zodra Aukes wekker om zes uur ging. Auke stak zijn voet onder de dekens vandaan en gaf het stapelbed boven hem een por.

‘Nog tien minuten,’ kreunde Jurre. ‘Het is nog stikdonker.’

Auke veerde overeind. ‘Kom op! We zijn in Noorwegen en mogen de hele week op de ijsbaan van Trondheim ijshockeyen!’

‘Precies, we kunnen de hele week nog op het ijs staan, dus die tien minuten maken niet uit.’

‘Dit is dus waarom ze mij aanvoerder hebben gemaakt.’

‘Hé, ik waarschuw je...’

‘Of is je tere zieltje daardoor zo geknakt dat je alle motivatie kw-?’

Jurre slingerde zich naar beneden en smoorde Aukes overige woorden met het kussen.

Na een chaotisch ontbijt stapte het team uit de bus voor een grote ijshal. Hier trainde de club waar ze aan het eind van de week een wedstrijd tegen speelden. Terwijl de andere jongens richting de ingang liepen, mikte Auke een plastic zakje met zijn injectieafval in een prullenbak langs de kant van de weg. Dat kon hem zo niet meer in verlegenheid brengen.

De coach leidde hen naar een kleedkamer waar ze hun spullen konden dumpen. Sommige jongens hadden hun Heerenveen jerseys al aan.

‘Doe die maar weer uit, stelletje snoeshanen,’ zei coach Enne. ‘We gaan nog lang het ijs niet op.’

Tijdens de stabiliteitstraining die op de warming-up volgde,

bekroop het gevoel Auke dat hij bekeken werd. Hij zocht de blik van zijn coach, maar ontmoette die van een vreemde jongen van zijn leeftijd, die hem kritisch bekeek. Hij droeg zwarte compressiekleding met blauwe accenten en hield zijn donkere, half lange krullen uit zijn gezicht met een elastieken haarband. Auke erkende hem met een kort knikje en ging verder met zijn oefening. Toen hij even later zijn bidon uit zijn tas viste, sprak de jongen hem in het Engels aan. 'Zijn jullie de Nederlanders?'

'Klopt.'

De jongen stak zijn hand uit. 'Sindre. Aanvoerder van de U20. Ik zie dat jullie hard aan het trainen zijn om door ons in de pan gehakt te worden.'

'Friezen doen doorgaans voor niemand onder op het ijs.'

'IJs hockey is geen langebaanschaatsen.' Sindre knipoogde bijdehand.

Auke rechtte zelfbewust zijn rug. 'Kwam je speciaal maandagochtend vroeg hierheen om dat te zeggen?'

'Ik doe hier een sportopleiding.'

'Leuk. Ik ga weer aan het werk, als je het niet erg vindt.'

'Ja, dat lijkt me beter,' zei Sindre met een besmukte grijns.

Over snoeshanen gesproken, dacht Auke.

Jurre greep Aukes kin voor hij zijn helm op kon zetten voor de dinsdagmiddagtraining.

Auke mepte zijn hand weg. 'Trek je schaatsen aan, voor we van Enne op onze flikker krijgen.'

'Het lijkt wel of die pukkel nu nog groter is dan tijdens het eten.'

Terwijl Jurre zijn schaatsen onderbond, stommelde Auke naar de dichtstbijzijnde spiegel om zijn gezicht met een tissue aan te vallen. Jurre had gelijk. Het was te zien dat hij zondagnacht die

injectie had gezet; de overvloed aan testosteron stond letterlijk op zijn voorhoofd geschreven.

Achter hem trok een WC door. Een lange jongen in zwarte sportkleding kwam naast hem zijn handen wassen. ‘Mag ik jullie een tip geven?’ vroeg Sindre. Hij wachtte niet op antwoord. ‘Jullie trainen teveel als schaatsers.’

Auke tilde zijn voet op. ‘Ik maar denken dat dit schaatsen waren, joh.’

Sindre glimlachte minzaam. ‘Waarom kom je vanavond niet bij onze training kijken? Dan zie je het verschil.’

Auke keek naar Jurre. Jurre knikte. Als de Noren allemaal zo groot en atletisch waren als die Sindre, hadden ze zaterdag een probleem. Het kon geen kwaad om daar op in te spelen. ‘Hoe laat?’

‘We beginnen om half negen.’

Jurre opende zijn mond, waarschijnlijk om te zeggen dat het niet uitkwam, maar Auke haakte zijn stick om Jurre's nek en trok hem mee de kleedkamer uit. Ze hadden al te veel tijd verspild in de stad om hier te staan discussiëren. ‘Later!’

Om acht uur die avond was Auke zo doodop van de hele dag trainen en Trondheim verkennen dat hij helemaal geen zin meer had in Sindres zelfingenomen bek. Jurre sleurde hem desondanks naar de bushalte.

‘Kom op, je zei zelf dat het een buitenkans is om de tegenstander in de kaarten te kijken.’ Hij keek om zich heen naar zijn tas toen de bus voor hun neus stopte. ‘Shit, wacht even...’

‘Nee, hè? Is het weer zo ver?’ riep Auke uit. Jurre liet gemiddeld eens per maand zijn tas achter in de schoolkantine, op de ijsbaan, of in de kroeg. ‘Ga dat ding zoeken, ik red me wel.’

In de ijshal hoorde Auke Sindres stem al vanuit de kleedkamer

tetteren, en wachtte buiten tot de Noren omgekleed waren. Jurre appte dat hij z'n tas in het restaurant niet gevonden had en het nog even bij het lokale politiebureau ging proberen. Auke wenste hem succes en stelde zich erop in dat hij Jurre pas rond bedtijd weer zou zien.

‘Daar ben je.’ Sindre verscheen uit de kleedkamer. Hij wenkte Auke om mee te komen. Een koppel veel te lange en brede jongens keek langs hun neus op hem neer. ‘Jongens, dit is de aanvoerder van de Nederlanders. Ik vond het zo sneu dat hij geen idee heeft wat hem te wachten staat wanneer we van het weekend die wedstrijd spelen; ik heb hem maar uitgenodigd.’

Auke liet zich een schamper lachje ontvallen en deed alsof hij het uit beleefdheid onderdrukte. ‘Sorry, ga verder.’

Sindre toonde uiterlijk geen onzekerheid, hoewel zijn blik bliksemsnel de reacties van de andere jongens peilde. ‘Deze kant op.’

Terwijl Sindres team trainde, maakte Auke aantekeningen over de manier waarop ze hun schaatssprongen en lunges hoger en moeilijker maakten om extra stabiliteit te creëren, hoe ze op één been hun bovenlijf met gewichten trainden en hoe ze hun teamgenoten bij oefeningen tegenhielden en uit balans duwden. Hoe langer hij hen observeerde, hoe sterker een akelig voorgevoel zich in hem vastbeet. Deze gasten wisten waar ze mee bezig waren. Aukes team ging echt in de pan gehakt worden.

‘Wil je dit ook proberen?’ Sindre knikte naar een boksak die aan het plafond hing.

‘Niet echt. Ik heb de hele dag getraind,’ protesteerde Auke zwak. Hij had nooit eerder gebokst.

‘Ik ook. Dus?’ Sindre torende boven Auke uit. Zijn compressie-shirt kleefde om zijn intimiderend goed ontwikkelde spiermassa en zijn zweet spatte voor Aukes voeten op het linoleum.

Auke aarzelde niet langer dan een tel.

Sindre gaf hem een stel vochtige bokshandschoenen en pakte zelf een stootkussen op. Zodra Auke naar de boksak uithaalde,

duwde Sindre hem met het stootkussen uit balans. Auke verzette zich zo goed hij kon. Hij stelde zich voor dat zijn klappen op Sindre landden in plaats van op de boksak. Dat hielp.

‘Niet slecht,’ zei Sindre toen hij Auke een moment gaf om op adem te komen. ‘Ik denk dat je onze zestienjarigen best aankan.’

‘Bedankt voor je advies,’ zei Auke tussen opeengeklemd kaken. Het kostte al zijn wilskracht om niet over zijn zere polsen te wrijven.

‘Graag gedaan. Er is voor ons ook geen lol aan als we jullie compleet vernederen.’

Na de training wachtte Auke dampend in zijn snowboardjas bij een donkere halte op de eerstvolgende bus. Er liep iemand met een grote sporttas waar een stick uitstak op hem af. Auke zuchtte inwendig zodra een straatlantaarn Sindres gezicht verlichtte.

‘Sta je hier nou nog?’

‘Er is een bus uitgevallen.’

‘Waar moet je naartoe?’

‘Zo’n huttenaccommodatie buiten de stad.’

‘Zal ik je brengen? Ik heb vorige maand mijn rijbewijs gehaald.’

‘Dan wacht ik liever op de bus,’ zei Auke met een glimlach. ‘Lijkt me veiliger.’

Sindre keek op de tabel in het hokje. ‘Ik wacht met je tot de volgende er is. Kan je meerijden als die ook niet komt.’

‘Bedankt, dat is-’

Met gekraak van takken en een harde klap rolde er iemand van de beboste hoogte achter de bushalte tegen de achterkant van het hokje. Sindre sprong achteruit. Een naakte man met lang, fettig haar en een voddig bontje om zijn schouders krabbelde op en zette het op een lopen. Toen hij over zijn schouder keek, reflecteerden zijn ogen de koplampen van een passerende auto. De automobilist liet

zijn snelheid zakken en stak een smartphone uit het raam om vast te leggen hoe de man in zijn blote hol langs de weg rende.

Sindre keek Auke met wijd opengesperde ogen aan en barstte in lachen uit.

Auke porde hem. ‘Sst, die man heeft het vast moeilijk...’

Sindre greep naar zijn borst. ‘Ik dacht dat we er geweest waren.’

‘Zo erg was het toch niet?’

‘We... horen de laatste tijd vreemde verhalen in de omgeving. M’n moeder wilde daarom dat ik met de auto ging en meteen terugkwam.’

‘O, shit... Ja, dat snap ik.’

Sindre trok Auke richting de parkeerplaats. ‘Kom. Ik bel haar dat ik iets later ben.’

Na de woensdagtraining bood Auke aan om met een waslijst aan kleine verzoeken en een reparatie de stad in te gaan. Het was een mooi excuus om onder corvee in de hut uit te komen. Hij keek in de hal snel op zijn telefoon welke bus hij moest hebben richting het centrum. Iemand stootte hem van achteren aan, waardoor zijn telefoon bijna uit zijn hand viel. Auke kon hem net op tijd opvangen en keek geïrriteerd om. Daar stond Sindre weer. Die gast leefde blijkbaar in de sporthal.

‘Waar ga je heen met die ene schaats?’ vroeg Sindre.

‘Ik moet wat dingen fixen voor mijn team. Weet jij een goede sportzaak?’

‘Zeker! Kom, dan gaan we naar mijn favoriete winkel.’

Ze namen tegenover elkaar plaats in de bus met hun sporttassen op de stoelen naast zich. Auke merkte dat Sindre hem bestudeerde terwijl hij uit het raam keek naar de schemerdamp die over de heuvels van de stad hing.

‘Wat doe jij voor opleiding? Of zit je nog op de middelbare? Je bent toch al achttien?’

‘Negentien.’

‘Wat doe je dan?’

Auke aarzelde. ‘Ik zit in m’n examenjaar.’

‘O, succes. Ik word personal trainer,’ zei Sindre opgewekt toen Auke vergat hem op zijn beurt iets te vragen. ‘Ik vind het leuk om mensen met sport te motiveren.’

‘Tof...’

Sindre stootte hem met zijn knie aan. ‘Volgende halte zijn we er.’

Hij troonde Auke mee de winkel in, maar in plaats van naar de toonbank te lopen, trok hij Auke richting een display met nieuwe modellen schaatsen.

‘Kijk, de Jetspeed FT1 schaatsen zijn er... Die ga ik kopen als ik genoeg gespaard heb.’

Auke keek met grote ogen van het strakke design naar het bordje met de prijs. ‘Die zijn heel vet.’

‘Ja, hè? Dus sorry, als jullie volgend jaar terugkomen, kunnen jullie het ook wel vergeten,’ meesmulde Sindre.

‘Ik dacht dat er een soort ongeschreven wet tegen opscheppen gold in Scandinavië. Is dat oud nieuws, of heb jij daar een vrijstelling voor?’

Sindre lachte. ‘In het kader van de tegenstander intimideren mag ik dat.’

Hij liet Auke niet gaan nadat ze de winkel uitliepen met de gerepareerde schaats en een tas vol spullen. ‘Heb je honger? Mijn huis is hier dichtbij.’

‘Hè?’

‘We kunnen ook kebab halen, of zoiets...’

‘Dit begint op heulen met de vijand te lijken.’

Sindre lachte. ‘Vijand? Het is toch een vriendschappelijke wedstrijd?’

Hij nam Auke mee naar een kleine zaak in een achterafgelegen

winkelstraatje. Auke vond de kebab er niet bijzonder lekker uitzien, maar gelukkig hadden ze ook patat. Onder het wachten kletste Sindre oeverloos over familie, school en sport, en vroeg Auke waar Friesland lag, en als hij niet in Heerenveen woonde, waar dan? En ging hij ook in de winter op de fiets van Joure naar Heerenveen om te ijshockeyen?

Terwijl Sindre met zijn kebab worstelde, keek Auke vanaf hun bekraste plastic tafeltje de zaak rond. Aan een ander tafeltje zat een vrouw met een riem over een versleten jas zonder knopen of rits naar hen te turen. Haar kleding deed ouderwets aan en ze had haar haar in vlechten. Behoorde ze soms tot die oerbevolking uit het noorden, de Sami? Haar amberkleurige ogen priemden in de zijne. Auke twijfelde er niet aan dat ze in het donker licht reflecteerden.

Hij wilde Sindre een por geven en hem erop attent maken, maar wat moest hij zeggen? We worden in de gaten gehouden door mensen met lichtgevende ogen? Nee, dat kwam lekker over.

Toen hij van Sindre terug naar de vrouw keek, viel de deur van de kebabzaak al achter haar dicht.

‘Wat?’ vroeg Sindre.

‘Die vrouw...’

Sindre beet met een kieskeurig gezicht in zijn kebab. Met zijn uiterlijk haalde hij waarschijnlijk zijn neus op voor alles dat geen model was.

‘Ik hoop dat ze je niet op je nek zitten over heulen met de vijand,’ zei Sindre toen hij bij de bushalte afscheid nam. ‘Zie je morgen weer.’

‘Tot morgen. Kijk uit voor blote mannen in bosjes!’

Sindre verstijfde. Toen lachte hij zwak. ‘O, je bedoelt zoals dinsdag.’

Moest Auke het nu zeggen, van die mensen met die vreemde ogen? Sindre zwaaide naar hem en vertrok. Het moment was voorbij.

De week vloog om in een waas van gruwelijk zware trainingen. Auke hield zijn klachten voor zich. Hij wilde er alles aan gedaan hebben om zich voor te bereiden op de wedstrijd – Sindre mocht onder geen beding gelijk krijgen.

Had het iets uitgemaakt dat ze op het laatste moment nieuwe ideeën en technieken hadden geïntroduceerd? Voor de andere jongens misschien, maar Aukes lichaam paste zich niet zo snel aan. Doorgaans wanneer het team zich een doel stelde, moest hij twee keer zo hard werken om hetzelfde resultaat te bereiken als de rest. Hij hoopte maar dat die injectie zijn werk deed.

Niemand protesteerde vrijdagavond toen ze de opdracht kregen om op tijd naar bed te gaan. Zelfs Auke, die doorgaans minstens een half uur in het duister zijn ongewenste gedachten lag te onderdrukken voor hij genoeg rust in zijn hoofd had om te slapen, hoorde niet meer dat Jurre begon te snurken.

Tegenover hem op het ijs stond een enorme, zwarte wolf. Zijn schaatsen zaten los en zijn bescherming lag nog in de kleedkamer. Zijn stick, zijn enige wapen, glipte uit zijn zweterige handen. De wolf beet hem in tweeën en gooide de stukken aan de kant. Hij grijnsde als Sindre – hij wás Sindre, alleen Sindres kruin kwam boven het glas van de boarding uit, zo groot was hij. ‘Vergeet het maar, Auke’ zei hij. ‘Je zult nooit zo worden als ik.’

Tijdens het ontbijt deed Auke zijn best niet te laten merken hoe de droom hem dwarszat. Toch nam de coach hem apart toen hij zijn kom en bestek afwaste.

‘Hoe gaat het, jongen?’ vroeg hij in het Fries toen er niemand anders in de buurt stond. ‘Ik zie dat je tijdens dit kamp enorm in je hoofd zit. Ben je bezorgd om de wedstrijd?’

‘Ik probeer gefocust te blijven. Het is belangrijk voor me dat we presteren nu we helemaal hierheen zijn gekomen.’

Enne kneep hem bemoedigend in zijn arm. ‘Het is goed dat je

fanatiek bent, maar het rust niet alleen op jouw schouders. Als er iets is, hoor ik het van je, hè?’

Auke knikte beleefd. Hij was hier niet om te praten. Hij was hier om te ijshockeyen.

In de middag draaide iedereen in de ijshal op zijn eigen manier warm voor de wedstrijd. Het hinderde Sindre niet dat Auke op een van de hometrainers naar muziek luisterde toen hij met zijn team binnenkwam. ‘Heisann! Heb je er zin in?’

Auke liet een oortje bungelen. ‘Ja, zeker.’

Sindres uitdrukking leek in niets op zijn wolfachtige grijns uit de droom. ‘Ik ook.’

Hij sprak niet meer met Auke nadat zijn teamgenoten hem meevoerden, maar Auke bleef zijn zangerige Noors door zijn muziek heen horen. Aan Aukes zijde bouwde Jurre stil Sindres spraak na, vooral de manier waarop hij bijna elke n als *nj* uitsprak en permanent blij verrast klonk. Auke onderdrukte vlug een lachbui.

De spanning sloeg goed toe nadat de coach hen verzamelde om zijn motivatiepraatje in de kleedkamer te houden. Gingen ze echt ingemaakt worden door de Noren? Wat zou iedereen thuis zeggen als ze spectaculair verloren?

Aukes benen wiebelden van de zenuwen toen hij op het ijs tegenover Sindre stond, hun teams achter zich opgesteld. Met zijn tenue aan en helm op leek Sindre werkelijk gigantisch, en zijn fanatieke, gefocuste gezicht beloofde de komende drie periodes flinke moeilijkheden voor Aukes team.

Sindre plaatste zijn stick op het ijs. Auke zette die van hem ertegenaan. Elk moment kon de scheids de puck loslaten.

Daar! In een oogwenk veroverde Sindre de puck. Auke krabbelde achter hem aan om zijn pass te onderscheppen. Oké, Sindre was goed, maar hij kon niet onfeilbaar zijn. Eens kijken hoe goed hij speelde wanneer hij elke stap van de weg moest struikelen over een kleine, intens irritante schaduw die hem overal volgde.

Trondheim stond al snel met drie punten voor. Auke deed er

alles aan om Sindre en de andere aanvallers te hinderen, de puck afhandig te maken en te scoren. Zijn team schaatste de benen uit het lijf, sloegen, mepten, duwden, dweilden, alles dat nodig was om de schade te beperken, en nog was het niet genoeg. Ergens vond Auke gelegenheid om twee keer te scoren; de eerste keer omdat de Noorse goalie hem onderschatte, de tweede keer omdat hij zichzelf verbaasde met een enorm technisch schot, maar toen hij na twintig minuten naar adem happend de baan af strompelde, stond het 7-3 voor Sindres team.

In de tweede periode speelde iedereen meer afwachtend. De Noren rustten op hun lauweren, zeker dat de Friezen geen partij voor hen waren, en Aukes team zocht verwoed naar zwakke plekken in hun verdediging. De twintig minuten leken twee keer zo lang te duren. 9-4.

‘We geven nog één keer alles,’ zei Auke voor aanvang van de derde periode tegen Jurre en Tjalling, de andere twee aanvallers. ‘We *moeten* met meer dan de helft van hun puntenaantal eindigen, anders verliezen we alle respect.’

De roekeloze manoeuvres die ze inzetten om doelpunten af te dwingen, hadden teleurstellend weinig effect. Maar Auke kon het niet loslaten. Hij ging zich niet laten intimideren door een tegenstander, hoe goed die ook was.

Een zeldzame kans deed zich voor toen een Noorse verdediger de puck wijd sloeg. Auke ging met de puck aan de haal en sprintte over het ijs richting het doel. Al snel botste een speler van rechts tegen zijn zij om hem uit koers te duwen. De boarding kwam met een vaart dichterbij terwijl nummer tweeëntwintig zijn stick om die van hem haakte, maar Auke was niet van plan de puck af te geven. Auke beukte hem met zijn schouder, en kreeg hem even hard terug. Nog altijd op ramkoers met de boarding keek hij om zich heen. Jurre stond in positie bij het doel. Auke gaf de puck een klap en zette zich schrap. Samen met nummer tweeëntwintig knalde hij tegen het plexiglas om de ijsbaan. Vanuit een andere hoek suiste er

een verdediger tegen hem aan. De impact drukte Aukes adem uit zijn lichaam.

Verdwaasd door de klap krabbelde hij weer op. Nog voor de pijn wegebde, verloor Jurre de puck aan nummer zestien. Nummer zestien maakte een schot. Auke zette zich schrap. Hun goalie weerde de puck onhandig met zijn beenbeschermers.

Auke stortte zich achter het doel op het gevecht om de puck dat, zelfs toen niemand meer wist waar de puck zich bevond, doorging tot hij bloed proefde. Een scheidsrechter haalde hem, Sindre, Tjalling en nummer tweeëntwintig uiteindelijk uit elkaar. Auke wierp een blik op het scorebord van de ijshal. Nog elf seconden over van de Power Play van de Noren. Hij schaatste zich vrij. Het stond 11-5. Ze *moesten* nog één keer scoren.

Jurre sloeg de puck naar hem, maar als bij toverslag doken er achteruit schaatsend twee verdedigers voor zijn neus op. Sindre kwam er ook bij, probeerde hem met zijn stick terug te dringen en graaide naar de puck. Auke kon geen kant op en sloeg de puck terug naar Jurre. Terwijl hij met zijn stick geheven de Noren omzeilde om een wild schot van Tjalling te onderscheppen, struikelde hij bijna over zijn schaatsen bij de aanblik van een stel gloeiende ogen onder een bontmuts direct achter het glas van de boarding. Puur instinctief gooide hij zijn stick in het traject van de puck en lanceerde zich richting het doel. Hij maakte een schijnbeweging naar de Noorse goalie en haalde uit. Het was nu of nooit.

Hij beseft pas dat het doelpunt zat toen Jurre hem omhelsde. Zijn ogen zochten de halfvolle tribune af naar... wat eigenlijk? En wat maakte het uit? Hij had gescoord, en met nog vier minuten op de klok konden ze nu alles op de verdediging gooien. 11-6 was niet het ergste verlies dat ze ooit hadden geleden.

Nadat de scheidsrechter de laatste keer floot, vielen zijn teamgenoten elkaar doodvermoeid in de armen in clusters van zweet, bloed, snot en kwijl. Sindre zeilde op hem af en sloeg een arm om zijn schouders.

‘Verdomme, wat waren jullie goed,’ hijgde Auke.

Sindre gaf hem een speelse stomp. ‘Gewoon een doorsnee dag voor ons. Tot straks!’

Auke liet zijn blik over de tribunes glijden nadat Sindre weg schaatste. In de menigte verdween een pluizige staart. De man met de bontmuts was nergens meer te bekennen.

boarding als remparachute moest gebruiken.’

Sindre lachte. Het geluid klonk hard over het verlaten bospad, zodat de stilte die erop volgde extra ongemakkelijk leek. Ze namen allebei een slok van hun bier.

‘Dus, eh... gaan jullie morgen weer naar huis?’

‘Ja. Alles wat we van jullie geleerd hebben in de praktijk brengen.’

‘Kan ik je toevoegen op social media?’

Auke gaf Sindre zijn telefoon en keek hoe hij *Sindre Sagen Aaserud* opzocht en zichzelf een vriendschapsverzoek stuurde.

‘Auke Veejnstra,’ zei Sindre voor zichzelf. ‘Spreek ik dat zo goed uit?’

Gekraak in het kreupelhout onderbrak hen. In het schijnsel van de halfvolle wintermaan en een eenzame straatlantaarn lichtten er twee ogen op tussen de bomen. Sindres gehandschoende hand greep in de mouw van Aukes jas. Auke bleef doodstil staan. Hoe gevaarlijk was een wolf eigenlijk echt?

Door de mist van zijn adem ontwaarde Auke beweging in het bos. Met dodelijke gratie en zonder vrees maakte een dier zich los uit het duister. Geen verdwaalde husky, maar onmiskenbaar een wolf. Zijn harige poten maakten geen geluid op de opeengepakte sneeuw van het pad. Het bleke licht van de maan suggereerde slechts de donkere wildkleur van zijn vacht en het amber van zijn ogen. Auke staarde met open mond. Ook Sindre verrekte geen spier, bevangen door hetzelfde ontzag.

De wolf bleef tegenover hen staan. Zonder waarschuwing maakte hij een sprong op de plaats. Ze grepen elkaar vast tot het pijn deed. De wolf dook ineen en maakte nog een sprongetje. Hij zwiepte met zijn staart.

Auke hurkte neer om de wolf te begroeten. Hij kende die lichaamstaal van zijn stabyhoun Jip. De wolf wilde spelen. Auke stak zijn hand naar hem uit, maar de wolf draaide zich om en liep, zoals Sindre eerder beschreef, op zijn dooie gemak het pad af, weg van de bebouwing de wildernis in. Na een kleine vijftig meter bleef hij staan

en keek om. Gehypnotiseerd door zijn zwaaiende pluimstaart kwam Auke overeind. Wat was hij mooi. Als hij de wolf kon aaien, zou het hem niet eens meer kunnen schelen dat ze eerder die avond waren ingemaakt. Hij trok zich los van Sindre.

‘Wat doe je?’ Sindre volgde zodra Auke zijn pas versnelde. De wolf liep doelbewust voor hen uit, een klein pad tussen de bomen op. ‘Auke, doe niet zo dom...’

Auke stopte niet. ‘Ken je de weg hier?’

‘Niet in het donker.’

Auke keek naar hem om. Een rilling trok over zijn ruggengraat. Toch liep hij verder.

Alleen hout dat kraakte van de vorst doorbrak af en toe de drukkende stilte van het bos. De wolf keek niet meer achterom. Het leek hem niet te deren dat ze hem volgden.

‘Waar gaat hij heen?’ fluisterde Sindre. De wolf sloeg een wildpaadje tussen kaal struikgewas in.

De kleine takjes die Auke opzij boog, zwiepten tegen Sindres jas.

De wolf leidde hen dieper en dieper het bos in. Om hen heen veranderde de begroeiing. Aukes telefoon zoemde in zijn zak. Automatisch opende hij het bericht dat binnenkwam in de teamchat, hoewel hij het gedeelde filmpje niet bekeek. Zijn oog viel op de tijd in de linkerbovenhoek van zijn scherm. Ze liepen al bijna een half uur.

Auke stopte zijn telefoon in zijn zak en tuurde door het donkere bos. Hij zag de wolf nergens meer. ‘Hé, waar is hij gebleven? O, wacht, daar lopen zijn sporen.’

‘Auke, ik wil geen spellbreker zijn...’

‘Nee, ik snap het. Laten we teruggaan voor het bier op is.’

Auke stak lichtelijk teleurgesteld zijn lege bierblik in zijn zak en volgde Sindre. Het zien van die wolf deed iets met hem. Eeuwig zonde dat hij zich liet afleiden door zijn telefoon.

Terwijl hij in gedachten was, hield Sindre abrupt stil. Auke botste bijna tegen hem op. Hij gaf Sindre een duwtje. Sindre deinsde meteen terug.

Een tweede wolf blokkeerde het pad. Het donkere vachtpatroon om zijn ogen gaf hem een geslepen uitdrukking.

‘O, shit,’ zei Sindre.

De wolf gooide zijn hoofd omhoog. Een sinistere huil steeg op uit zijn keel. Het haar in Aukes nek ging recht overeind staan.

De wolf kwam op hen af. Sindre dwong Auke achteruit te lopen op het smalle pad. Struikelend over hun eigen voeten weken ze terug. In Aukes ooghoeken doemden donkere silhouetten op tussen de bomen. ‘Hij heeft zijn vrienden erbij gehaald. Ze sluiten ons in.’

‘Blijf langzaam lopen. Als we wegrennen, grijpen ze ons zeker.’

‘Oké. Rustig aan.’ Auke griste zonder zijn ogen van de wolf te halen een lange tak van de grond en gaf hem door.

‘Wat wil je dat ik hiermee doe?’ siste Sindre.

‘Kijk of ‘ie wil apporteren, nou goed?’

Van het ene op het andere moment hield het pad op.

Op een maanverlichte open plek tussen de skeletachtige loofbomen en witbedekte naaldbomen stond een grof gehouwen, manshoge steen die een zachte, groene gloed afgaf. Het waren de primitieve letters en tekeningen die gloeiden.

Auke liep er behoedzaam op af. Achter hem fluisterde Sindre eerbiedig: ‘Een runenstein.’

De eerste wolf ging ernaast zitten. Auke herkende hem aan zijn vriendelijkere lichaamstaal. Zijn staart kwispelde uitnodigend. Auke boog zich tegen beter weten in om zijn dikke vacht te kunnen aaien, maar zijn oog viel op een bekend symbool op de steen. Een abstracte pijlpunt met weerhaken, zoals op de hut.

Sindre trok hem om zijn as, zodat ze met de steen in hun rug stonden. De twee andere wolven verdrongen zich rondom de steen. De kleinste van hen ontblootte haar tanden en versplinterde de tak waarmee Sindre hen op afstand hield met één beet. Sindre hapte naar adem. Aukes hart bonkte in zijn keel. Hij voelde achter zich. Misschien als ze elkaar op de steen hielpen, dan...

Zijn vingertoppen raakten ruw graniet. Hij tastte over de diepe,

rechte kerven in de steen. Zijn maag maakte een sprong bij het voelen van een immense ruk aan zijn lichaam.

Het licht van de maan verdween. Sterren kolkten door zijn gezichtsveld. Een vacuüm zoog alle lucht uit zijn longen. Sindres hand omklemde zijn onderarm alsof het een reddingsboei was, en ze vielen, vielen, vielen.

Iemand sleepte Auke aan zijn armen een stuk van zijn plek. IJskoude sneeuw vond zich een weg zijn thermo-ondergoed in. Hij sperde zijn ogen open. Een hevige misselijkheid borrelde op in zijn binnenste bij het zien van de draaiende sterren door de bomen boven hem.

Terwijl hij en zijn maag zich tegelijkertijd omdraaiden, hoorde hij naast zich iemand hoesten en kokhalzen. Van boven hem kwam een zacht, donker lachen.

Auke richtte zich bevend op, spuugde op de grond en snoot zijn neus in de sneeuw. Maagzuur prikkelde zijn verhemelte en de gevoelige slijmvliezen achter in zijn keel. Hij wilde water.

Met een laatste rochel krabbelde hij overeind en staarde naar de mensen om hem heen.

Twee mannen en een vrouw, zwaar bewapend, en allen met een wolvenpels om de schouders of over het hoofd staarden terug. De lege ogen van een dode wolf keken hem boven een gapende muil aan. Dit was niet goed. Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak om coach Enne te bellen. *No service.*

Een van de mannen sprak. Auke herkende het groene schijnsel dat een kristallen kogel aan zijn ketting uitstraalde van de nacht bij de hut. Het was die vent die op de muur gekrast had. In het licht van de maan kon Auke niet meer onderscheiden dan dat hij onder zijn bontmuts schouderlang haar en een korte baard had.

De man pakte Auke bij zijn kin en inspecteerde zijn gezicht met

een frons, alsof het een raadsel was dat hij op moest zien te lossen. ‘Hverr er þú?’ mompelde de man voor zichzelf.

Het bloed trok uit Aukes gezicht. Kon die man iets aan hem zien? Wist hij soms wat Auke nu al twee jaar verborg voor iedereen die hij ontmoette?

‘Sindre, wat wil hij?’

‘Hij vraagt wie je bent, maar zijn dialect... Het lijkt wel *Norrønt*, Oudnoors.’

Auke nam de mensen met hun ronde schilden, bijlen en speren in zich op. Onder hun wolvenpelzen droegen ze dikke wollen kleding en simpel leren schoeisel. De man die hem bestudeerde, kon Auke bijna in de ogen kijken, maar haalde de één meter tachtig niet. Toch zagen ze er taai en weerbaar uit. *Vikingen*, schoot het onwillekeurig door zijn hoofd.

‘Die levende geschiedenisnerds zijn in jouw land best overtuigend.’

‘Dit is gestoord.’ Sindre liep terug naar de runenstein en sloeg zijn handen erop. Er gebeurde niets. De runen gloeiden niet meer.

De man met de bontmuts keek van Auke naar Sindre. ‘Eigi norðmaðr?’

Sindre wees naar zichzelf. ‘Æ e nordmann. *Ik ben een Noor.*’

‘I’m from the Netherlands,’ zei Auke. De man keek hem vragend aan. Tot Auke verduidelijkte: ‘Frisia.’

De man maakte een strijdbaar gebaar met zijn vuist. ‘Magna Frisia! Dorestêd? Utrecht? Starum?’

‘Eh... Niet ver van Starum.’

‘Hæ?’

‘Starum. Dichtbij.’

‘Frisia,’ zei de man bedachtzaam. ‘Ik zeilde naar Frisia. Vroeger.’

Het was niet het Fries dat Auke sprak, maar de woorden klonken bekend. Zoals in dat gekke filmpje dat YouTube hem af en toe voor-schotelde wanneer hij naar een nieuwsbericht van Omrôp Fryslân had gekeken. Oudfries. Het was niet moeilijk te ontcijferen. Gelukje

dat ze zo'n behoudend volk waren.

Hij keek voor bevestiging naar Sindre, maar die had in tegenstelling tot Auke gezien dat er nog meer lichamen in de sneeuw lagen. Sindre bekommerde zich om een meisje dat ellendig kreunde. Een jongen die Auke als nummer tweeëntwintig herkende, duwde zich overeind. Ook nummer zestien kwam bij. De Noren spraken zachtjes onderling.

De man met de bontmuts gaf hen een minuutje voor hij wenkte. 'Kom.'

'Waarheen?' vroeg Auke. 'Waarom zijn we hier?'

'Kom. Uit de kou.'

Dat klonk redelijk.

Auke had nog geen twee stappen gezet voor de Noren alle kanten uit stoven om terug het bos in te vluchten. Of tenminste, dat probeerden ze. Sindre viel over de speer die de vrouwelijke krijger bliksemsnel uitstak en nummer zestien en tweeëntwintig werden na een korte achtervolging besprongen en neergehaald. Binnen enkele seconden lagen alle drie met een vlijmscherp lemmet op de keel in de sneeuw.

'Auke!' grauwde Sindre, 'help ons!'

'Rustig!' Auke knielde bij Sindre neer. 'Geef hen geen reden jullie kwaad te doen. We moeten met ze praten.'

'We moeten terug! Als ik vanavond niet thuis kom...'

Auke wendde zich tot de man met de bontmuts. 'Alsjeblieft. We willen naar huis.'

'Jullie komen mee. Goedschiks of kwaadschiks.'

Sindre en de anderen zwichtten voor de overmacht. De krijgers leidden hen met gerichte speren die gemeen prikten de open plek af, het bos in.

'Hoe kan jij nu zo kalm zijn?' fluisterde Sindre.

Auke haalde zijn schouders op. Angst was vast op zijn plek geweest, en woede. Een drang om zo snel mogelijk terug te keren naar het veilige bekende. Maar in plaats daarvan voelde hij een

nieuwsgierigheid die grensde aan... was het opwindend? Hij wilde weten wat hier de betekenis van was, en als hij eerlijk was, verwachtte hij al sinds die eerste nacht in de hut dat er iets vreemds ging gebeuren.

Hun bestemming, voor die nacht tenminste, bleek een klein, verlaten krot aan de rand van het bos. De krijger met de pels over zijn hoofd groef de deur waar de sneeuw tegen op lag gestapeld uit. Er hing een zure geur van kleinvee in het stro op de vloer, en achter een afscheiding stonden twee stevige paardjes. Hoewel de houten muren beschutting boden tegen de wind, was het bepaald niet warm genoeg om de jassen uit te trekken. Ze kregen ijskoud water aangeboden, wat Auke zo gretig dronk als zijn tanden toelieten. Daarna werden ze met rust gelaten. Wolfenkop bewaakte de enige uitgang. Het leek of hij ergens op wachtte.

De vrouwelijke krijger deelde dekens uit zodat ze in het stro konden slapen. Auke bleef wakker en keek hoe de man die een woordje Oudfries sprak een vuur in een put aanlegde. Hij liep er met zijn deken om zich heen naartoe. 'Kâld.'

'Ja,' stemde de man in. Hij stookte zijn vuur op en ontdeed zich van zijn zware, wollen mantel, die met een bronzen speld ter hoogte van zijn schouder vastzat. 'Beter niet reizen.'

Auke stak zijn hand uit en sprak zo duidelijk mogelijk. 'Mijn naam is Auke.'

De krijger drukte hem stevig de hand. Hij had ruwe, eeltige vingers. 'Heimar Helgason.'

'Heimar Hoe?' Auke tastte zijn zakken af naar het briefje uit de touringcar. Die zat natuurlijk in zijn tas in de hut.

'Ben jij moe?' vroeg Heimar, gebarend wat hij bedoelde. 'Ik zag jou, jij speelde. Op schaatsen.'

'Jawel. Maar ook verward.'

Heimar hield zijn hoofd schuin. Auke kon zijn leeftijd moeilijk schatten. Achter zijn baard had hij een redelijk jong gezicht. Ouder dan dertig was hij zeker niet.

'Wat is... verward?'

‘Ik weet niet,’ articuleerde Auke overdreven, ‘wat jij van ons wilt. Waarom zijn we hier?’

Heimar knikte langzaam, en gebaarde naar iets ver weg. ‘Ik vertel jou later. Jij bent moe. Slaap.’

Auke wikkelde zich bij het vuur in zijn deken. Hij wilde wel even afwachten waar dit op uitdraaide, maar niet te lang. Zijn halve leven bestond al uit wachten, en hij was inmiddels heel bedreven in het doorbreken van de status quo.

Na een onbepaalde tijd hebben liggen sluimeren, ontwaakte hij van de kou. De warmte die het vuur hem gaf, sijpelde via zijn spijkerbroek direct het stro in.

Heimar zat niet langer bij het vuur, maar sliep ernaast in zijn mantel. Buiten hoorde Auke de stemmen van nieuwkomers. Hij dekte Sindre tijdelijk met zijn deken toe en sloop naar de deur om te kijken wat er buiten aan de hand was.

Net toen hij zijn hand op de grendel legde, vloog de deur open. Hij struikelde achteruit. Een onbekende krijger joeg drie lange, blonde jongens in langlauftenue naar binnen. Ze keken ontredderd om zich heen, tot ze zagen dat Auke ook moderne kleding aanhad. Hun uitroepen verstond hij niet, maar ze verstonden zijn Engels wel.

‘Vragen stellen heeft weinig zin. Maar kom erbij.’

Auke schrok op en keek wild om zich heen. Licht filterde door de spleten in het hout boven hem. Uitgeputte jongens en meiden in dikke jassen lagen om hem heen in het stro. Naast hem trok Sindre de wollen deken dicht om zich heen.

De man met wie hij de vorige nacht had gesproken, Heimar Helgason, zat op een omgekeerde trog en roerde in een stenen pot naast het vuur. De krijgers die laat de drie langlaufers hadden gebracht, waren verdwenen. Auke herinnerde zich vaag een gesprek tussen de vrouwelijke krijger en de nieuwe groep krijgers, waarin het leek alsof ze elkaars vangst keurden.

Hij krabbelde overeind en spuugde een strootje uit.

Heimar keek op. ‘Help jij?’

Aan zijn voeten stond een open zak met kleine, gerimpelde appels. Auke nam het mes aan dat hij uit een schede aan zijn riem haalde en ontdeed de appels van hun klokhuis. Op verzoek mikte hij blokjes in de pot, waar een havermoutachtige brij in zat.

Heimar roerde geduldig in de stomende pot. Aukes handen jeukten tijdens het wachten om zijn telefoon te pakken en te controleren, maar die had hij uitgezet om batterij te sparen voor wanneer hij er op een onbewaakt moment gebruik van kon maken. Tot nu toe had niemand met zijn mobiel de Noorse hulpdiensten kunnen bereiken. Hij moest ook eerst te weten zien te komen waar ze waren, *waarom* ze hier waren, en wat ze konden doen om te ontsnappen.

Heimar doopte een houten lepel in de pap en proefde zijn prutje. Hij wees naar de slapende jongens en meiden. ‘Wij eten. Op! Hup!’

Sindre wreef zijn ogen uit. Zijn krullen lagen aan één kant van zijn hoofd plat en zaten vol stro. ‘Zijn we nou met meer dan gisteravond?’

Auke knikte. ‘Die drie zijn erbij gekomen toen jullie sliepen, en de rest blijikbaar ook.’

Hij telde er een stuk of vijftien. Ze spraken allemaal Noors, ook de jonge vrouw met Pakistaans uiterlijk die een ziekenhuisuniform onder haar dikke jas droeg. Auke was de enige buitenlander. Wat was er hier aan de hand? En waarom was hij hierbij betrokken geraakt?

Na het ontbijt werden ze door de krijgers naar buiten gedreven, het oogverblindend witte landschap in. Auke keek achterom. Heimar sloot de deur van het krot en gaf Wolvenkop een laatste instructie. Zelf vertrok hij een andere kant op.

EEN WOLF IN MIJN HART

De hele dag liepen ze heuvel op, heuvel af, door bossen en velden en langs kleine, bevroren meertjes zonder een mens tegen te komen. Het besneeuwde bos glinsterde in het schuwe zonlicht. Behalve de vogels toonden de dieren die er woonden zich niet, maar Auke durfde te zweren dat ze dichtbij waren, en in veel grotere getallen dan hij gewend was.

Gedurende de ochtend hielden de krijgers het marstempo hoog. Vragen waar ze heen gingen, waarom, hoe laat het was, wanneer ze weer gingen eten, en hoe ver het nog was, bleven onbeantwoord. De gespannen houding van de wolvenkrijgers wekte de indruk dat er ieder moment iets kon gebeuren. Auke keek achterom om te zien of Heimar nog kwam.

Aan het einde van de middag, tegen het vallen van de schemering, hielden de krijgers halt, maar niet om te eten, zoals Auke hoopte. Wolvenkop verdween. De vrouwelijke krijger met het ingevlochten haar, die Auke in zijn hoofd maar Lagertha was gaan noemen, naar die stoere vrouw uit de tv-serie Vikings, maande iedereen tot stilte en leidde de groep verder. Af en toe leek het of er een groot dier door het schemerdonker om hen heen sloop.

De begroeiing van het bos viel abrupt weg toen ze op een breed, platgereden spoor in de sneeuw stuitten. Een karrenpad in de zomer wellicht, nu alleen met een slede begaanbaar. Maanlicht flonkerde in de opeengepakte sneeuwkrystallen in het karrenspoor. Ze waren niet langer in de wildernis.

Hoewel er geen verkeer kwam, keek Lagertha van links naar rechts om zich ervan te verzekeren dat het pad echt verlaten was.

‘Ze wil niet dat we gezien worden,’ observeerde Auke terwijl ze overstaken.

‘Natuurlijk niet,’ zei Sindre. ‘Wat ze doen is echt niet oké.’

‘Kijk!’ riep iemand uit.

Aan hun linkerhand, enkele honderden meters verderop, doken tussen de bomen de flakkerende lichten op. Gemompel steeg op binnen de groep, dat al snel overging in geroep om hulp, ondank de gesiste waarschuwingen van Lagertha. Waar ze hen voor waarschuwde, verstond Auke niet.

Er kwam geroep terug vanuit de groepen mensen om de kampvuren. Dreigend hoorngeschal steeg op. Lagertha vloekte en blikte paniekerig om zich heen. Ze gaf het op om de schreeuwende jongeren onder controle te houden, en zette het met het pakpaard op een lopen, het duistere woud in. Hoefgetrappel en strijdkreten klonken vanuit de richting van de kampvuren op het karrenpad. Het kwam hun kant op. Auke pakte Sindres arm.

‘Kom mee! Dit is niet goed. We moeten bij haar blijven.’

Sindre tikte zijn vrienden aan en wenkte hen. Ze renden met zijn vijven achter de vrouw en het paard aan. Achter hen verstomden de kreten van de anderen naarmate de woeste ruiters naderden. Auke keek al rennend over zijn schouder. Een flink deel van de groep volgde hen op de hielen.

Lagertha en haar paard waren uit zijn gezichtsveld verdwenen terwijl hij omkeek, maar hij en Sindre bleven rennen. Achter hen vulden angstkreten de ijle, kraakheldere lucht.

Ze volgden het spoor van het paard tot achter een kluitje

besneeuwde coniferen. Lagertha drukte haar vinger tegen haar lippen. Zo stil mogelijk verborg iedereen zich tussen de bomen en rotsen. Ze overhandigde Sindre de leidsels van het paard. Sneller dan Auke voor mogelijk hield, ontdeed ze zich van haar wapens en kleding, en duwde iedereen iets van haar uitrusting in handen. Op blote voeten wrong ze zich tussen de coniferen door en verdween. Waar ging ze heen?

Rillend van spanning luisterden ze naar de confrontatie op het karrenpad, waar dreigende woorden zich afwisselden met gesmeek in twee verschillende talen. Auke omklemde het lange mes dat hij in handen had gekregen. Doffe klappen op het pad ontlokten kreten van pijn. Na geschreeuwde orders kwamen er paarden door de begroeiing gedenderd. Hun kant op.

Het gekraak zwol aan. Ze zaten hier niet veilig. Auke probeerde iets te zien door de donkere takken. Iemand moest iets doen. Hen in bescherming nemen. Het mocht niet dat ze hier stierven zonder te weten waarom. Ze hadden een volwassene nodig. Meerdere. Bewapende. Hij trok het lange mes uit de schede.

Het tuig van de naderende ruiters kraakte. Een wapen hakte enkele meters verderop door de takken. Angst greep Auke bij de strot, zo sterk dat hij zich niet kon bewegen. Zo sterk dat hij geen lucht kreeg. Zo sterk dat het bijna een fysieke barrière om hem heen vormde, als een palissade van pure vrees.

Het zilver van een bijlblad zwiepte voor zijn neus langs. Auke slikte een benauwd geluid in. Links van hem knapte er iets. Met het geraas van splinterend hout kwam er een lange dennenboom naar beneden. De bijlkop verdween en de coniferen schudden. Heel even verminderde Aukes angst genoeg om adem te halen. Hij boog zich om tussen de takken van de door te kijken. De oprukkende ruiters vertraagden bij het zien van de gevallen boom die hen de weg versperde, maar stopten niet. Ze veranderden vloekend van koers om eromheen te rijden.

Dicht achter de schuilplaats van coniferen klonk een langgerekte,